

Tatinčev Jakec.

Hudoben je bil Tatinčev Jakec! Po vsej župniji, da-si ina deset podružnic, bila je znana Jakčeva zvitost in nagajivost. Ako je kak otrok domov prijel in se ga mati vprašala, kaj mu je, vselej je bil odgovor: Tatinčev Jakec me je tepel! Ako se je kak kmet pritožil, da mu je kdo bruško otresel, reklo se je: „Tatinčev Jakec je to storil in nihče drug.“ — Sploh, kder koli se je kaj slabega zgodilo, vselej je bil Tatinčev Jakec kriv. Ali doletela je tudi njega zaslužena kazen.

Bilo je to ovako: Pri sosedu so imeli násad.*) Tatinčev Jakec, ki je bil povsod, kder ga ni bilo treba, bil je tudi na násadi. Ali ni se mu dolgo ljubilo prosá vzdigovati in trestí ter jo kmalu pobere od sosedovih. Nekoliko časa je premišljal, kam bi se podal? Ko se mu je pa začelo v želodci oglašati, šel je v hišo, češ, gospodinja mu bode dala kaj ugrizniti. Ali varal se je, gospodinja ni bilo v hiši in to priliko je hotel porabiti hudobnež. Šel je hitro v kuhinjo in našel lonec, nekoliko od ognja postavljen. Kadilo se je še iz njega. Ah! misli si Jakec, „izvestno je gospodinja pripravila dobro kosilo za óne, ki so na násadu! Zdaj jej bodem jaz jedno zagódel! Prav jej je; zakaj me pa je zadnjíc tako gróo ozmérjala!“ To reksi, naglo seže z roko v veliki lonec. Ali: „O joj! joj!“ Lonec je bil poln vrelega kropa, katerega je gospodinja malo poprej od ognja postavila. Z otéklo roko mahajoč pobrisal jo je stakljivi Jakec iz hiše. Tu ga sreča gospodinja, ki ga vpraša, kaj se mu je zgodilo? Ko izvé, kakó in kaj je bilo, naloži navihanemu Jakecu še nekoliko gorkih na hrbet, da je komaj domov prikreval.

Tatinčev Jakec od silh dob ni nikoli več po loncih stikal. *Pokolerján.*

*) Násad je kópa prosá v skednji, kder se z šivino (ali pa pod nogami) omame in potlej stréne, da ostane zrno na podu, slama (prosenica) pa se posuši v kozelci. Navadno pridejo sosedje potnagat „násad trestí.“

Kratkočasnica.

* Deček, ki je v šoli slíšal, da je Bog vsegapičujoč in vse vídi in vé, rad bi materi nekoliko sladkorja vzel, pa se je spómnel, da je Bog pričujoč in ga vídi. Ko je premišljal, kaj bi storil, prišla mu je dobra misel na pamet ter reče: „Ljubi Bog, pojdi malo vën in počakaj zunaj, dokler te zopet ne pokličem.“ Potem pa je vzel sladkorja, češ, zdaj me ni nihče videl.

Slovstvene novice.

* Narodne Biblioteke 6. in 7. snopič v založbi J. Krajca v Novomestu, sta ravnokar prišla na svitlo. Snopič VI. obseza „Kranjsko Čbelico, Peto bukvice.“ Snopič VII. pa povest „Krvna osveta.“ Iz spisov črkeškega častnika. Prosto prodal Fr. Mirovčkov. — Cena posamičnim snopičem je 15 kr., tedaj takó nizka, da si vaak, komur je le količakj mar našega domačega slovstva, lahko nabavi „Narodno Biblioteko,“ ki je vsoga priporočila vredna.

Vsem „Vrtčevim“ naročnikom, podpornikom in prijateljem **srečno in veselo novo leto.**

„Uredništvo.“

Založilo uredništvo „Vrtčevo.“ — Natisnila Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani.